

[Christmas Møller.]

at Forholdet er det, at tvungen Voldgift, saaledes som det her foreslaas, i og for sig er noget, som et meget stort Flertal i Rigsdagen altid har været imod. Jeg kunde henvisse til Bemærkninger, fremsat af det ærede Medlem Hr. Bouet og vandre Medlemmer inden for Det konservative Folkeparti. Men hver eneste Gang det ærede Medlem Hr. Bouet som vor Ordfører i disse Spørgsmaal har givet Udtryk for denne Opfattelse, har han taget en Reservation, nemlig den, at der kunde naturligvis komme saadanne Situationer, idet man kunde sige saa lidt om Fremtiden — vi lever jo nu i en Tid, hvor man kan sige mindre om Fremtiden end nogen Sinde —, at man ikke kunde være sikker paa, at man ikke kunde blive nødt til at foretage et eller andet Skridt i Modstrid med sin principielle Opfattelse. Jeg tror derfor ogsaa, man kan sige, at man fra alle Sider, hvis der blev givet Tilslutning til det her foreliggende, vilde indtage det Standpunkt, at een Gang er ingen Gang, og at man ikke ud fra dette ene Tilfælde kunde bedømme den principielle Stilling til Spørgsmaalet i dets Helhed.

Jeg vil endvidere sige, at da man gennemførte den saakaldte Lockoutlov den 31. Januar 1933, blev det i Folketinget fra min Gruppes Side — jeg beder om Tilladelse til et kort Citat her og senere —, efter at man havde udtalt sig om Regeringens hele Politik og Pengepolitik, udtalt, at man ønskede tidssvarende Regler for Afstemning om Mæglingforslag, som vilde fremme Muligheden af et Indgreb. Vi har gennem, hvad der er sket i det forløbne Aar faaet Ret i, at tidssvarende Regler har fremmet Mulighederne for en Ordning; og hvis man, om jeg saa maa sige, havde gjort dem endnu mere tidssvarende, saa havde vi maaske ikke staaet i den Situation, hvori vi nu staaer.

Vi føjede endvidere til:

„Saafremt Forligsinstitutionen mener ikke at kunne gøre dette inden for den Tid, bestaaende Lov angiver, er Mindretallet villigt til at medvirke til, at der tilvejebringes den fornødne Tid til Mægling. Det maatte da haabes, at saadant Mæglingforslag, stillet af Statens Repræsentant, blev vedtaget. Skulde dette ikke ske, vilde Regering og Lovgivningsmagt altid kunne overveje, hvilke Foranstaltninger der da burde iværksættés“.

Vi har altsaa allerede tidligere sagt, at det kunde jo tænkes, at man kom ind i Situationer, hvor den jernhaarde Nødvendighed greb ind.

Jeg har gerne villet citere dette her. Nu er der jo ikke nogen som helst Tvivl om, at det danske Samfund i Dag er i en Situation, hvor der, om jeg maa udtrykke det paa den Maade, skal regeres. Den økonomiske Situation er en saadan, at enhver af os, selv om det maaske paa dette Tidspunkt kan være vanskeligt at faa de Oplysninger, man gerne vil have, kan sige, at Situationen er alvorlig. Thi vi ved alle, at vi har en Englandstraktat, i hvilken der i Artikel 4, andet Afsnit, staaer følgende:

„Danmarks Andel af Bacon og Skinker skal være mindst 62 pCt. af den samlede tilladte Indførsel fra fremmede Lande“.

Det viser sig senere i samme Artikel, at man har tænkt sig, at der kunde komme til at foreligge en Situation som den nuværende, idet der staaer:

„Skulde Danmark midlertidigt være ude af Stand til at levere hele det tildelte ekstra Kvantum eller en Del heraf, skal dette ikke, for saa vidt angaar en efterfølgende Periode, kunne ændre de ovenfor givne Tilsagn til Skade for Danmark“.

Der har vel ogsaa her været tænkt paa; at Danmark kunde komme i den Situation ikke at kunne levere hele det Kvantum, der falder inden for de 62 pCt. Det vil altsaa sige, at hvis vi ikke er i Stand til at levere, saa har man Lov til at foretage Foranstaltninger andetsteds, men paa den anden Side har man ingen Ret til at lade Restriktioner, foretagne i den Anledning, strække sig over længere Tid, strække sig ud over een Periode.

Den ensidige Leverance, som Danmark har, understreger den foreliggende Situations Alvor, og vi mener derfor, at det er nødvendigt under en Udvalgsbehandling at faa en Række Oplysninger fra Regeringen og maaske ogsaa fra anden Side. Vi ser saaledes paa det, at det er af allerstørste Betydning, at den regelmæssige Afsætning af Bacon bliver opretholdt, fordi store Saar kunde blive tilføjet det danske Landbrug, hvis dette ikke sker, og der vil ogsaa kunne ske stor Skade ved den Usikkerhed, som Situationen medfører for de økonomiske Forhold i det hele.

Vi maa alle stille Krav om, at Eksporten paa dette Omraade holdes i Gang, og det, vi maa overveje, er da, ad hvilken Vej, med hvilke Midler og paa hvilken Maade dette skal ske. Men dernæst synes jeg ogsaa, man har Lov til at sige, at vi jo alle sammen ved, at en Konflikt paa et be-